

התובע: ד"ר יגאל גולן

משדרות יצחק 18, חיפה 34482
טל': 04-8381835; פקס': 04-8191548

- נ ג ד -

הנתבעות: 1. יבמ ישראל בע"מ
2. יבמ ישראל מדע וטכנולוגיה בע"מ

שתיהן ע"י ב"כ עורכי-הדין נחום פינברג ו/או
ארנה שר ו/או קרן שליט ו/או עמי שחר
ו/או סמדר קפלן ו/או אפרת בירן ו/או
אורלי אבירם ו/או יעקב מלישקביץ ו/או
אורנה צוק ו/או אורית כזום-שריד ו/או ירון
קרמר ו/או עופר קצנשטיין ו/או דליה
אפרת-לוי ו/או רועי גוטמן ו/או אלון נוי
ו/או איריס רש ו/או מיכל פינברג-דורון ו/או
נעמה שבתאי ו/או עידו עשת ו/או נעמה בן ישי
מבית הקריסטל, רח' החילוון 12, רמת גן 52522
טלפון: 03-6138613; פקסימיליה: 03-6138614

כתב הגנה

1. הנתבעות תהיינה מיוצגות על ידי ב"כ כאמור בכותרת כתב הגנה.
2. מוכחש כל האמור והנטען בכתב התביעה, למעט מה שהודו בו במפורש בכתב הגנה זה.
3. כל הטענות המשפטיות בכתב הגנה זה נטענות לחילופין ו/או במצטבר ו/או בהשלמה, הכל לפי הדבק הדברים והקשרם.
4. כל הטענות העובדתיות בכתב הגנה זה נטענות באופן מצטבר ו/או משלים.

5. בפתח כתב ההגנה תטען הנתבעת 1 כי דין התביעה נגדה להדחות על הסף ולחילופין להמחק על הסף, בהעדר סמכות לדון בתביעת התובע כנגדה, ובהעדר כל עילה כנגדה.

הנתבעת 1 לא היתה מעבידתו של התובע בתקופה הרלוונטית לתביעה, ולא סיימה את העסקתו. כל הסעדים המבוקשים על ידי התובע מופנים כלפי הנתבעת 2 בלבד, ומתייחסים לזכויות נטענות שנוצרו בתקופה בה עבד אצלה. צרוף הנתבעת 1 לתביעה נעשה איפא שלא בסמכות ושלא כדין.

לבית הדין הנכבד אין סמכות לדון בתביעה של עובד כנגד מי שלא היה מעבידו בתקופה הרלוונטית לתביעה ו/או כלפי צד שלישי שאין שום סעד המבוקש כנגדו. בנסיבות אלה דין התביעה להיות מסולקת על הסף.

6. להלן תתייחסנה הנתבעות לכתב התביעה לגופו, כאשר כל הנטען בשם הנתבעת 1 הינו חלופי לאמור לעיל ולמען הזהירות בלבד.

למען הנוחות ייקראו להלן שתי הנתבעות כאחד - הנתבעת.

7. יובהר כי הנתבעת 1 הינה חברה הרשומה בישראל, השייכת לקבוצת IBM העולמית. היא עוסקת במכירת מוצרי חומרה ותוכנה ואספקת שירותים בתחום ה-IT (INFORMATION TECHNOLOGY) למגוון לקוחות בתחומי מדינת ישראל.

הנתבעת 2 הינה חברה בת בבעלות מלאה של הנתבעת 1, והיא עוסקת במחקר ופיתוח בתחום ה-IT. הנתבעת 2 הינה מעבדת המחקר ופיתוח הגדולה ביותר של IBM מחוץ לארה"ב, והיא מספקת שירותי מחקר ופיתוח בעיקר ליחידות המוצרים והשירותים של IBM ברחבי העולם.

8. מוכחש המבוא לכתב התביעה. הנתבעת אינה חייבת דבר לתובע בגין תקופת עבודתו אצלה ובגין סיומה.

9. מוכחש סעיף 1 מחוסר רלוונטיות לתביעה.

10. מוכחשים סעיפים 2-4 לכתב התביעה ככל שאינם עולים בקנה אחד עם האמור להלן.

אכן בעת שהתקבל התובע לעבודה, הוא נקלט לעבודה אצל הנתבעת 1 במרכז המדעי שלה בחיפה. במרכז הועסקו חוקרים בעבודת מחקר, כתיבת מאמרים, פיתוח רעיונות, פטנטים, הנדסת תוכנה, פיתוח תוכנה, פתרון בעיות מורכבות, פיתוח טכנולוגיות מתקדמות במגוון תחומי עיסוקה של יבמ העולמית, וכיוצא בזה. מתכונת העסקה של עובדי המרכז ואופי עבודתם היו שונים מהותית מזה של יתר עובדי הנתבעת 1. אכן, ככל שהדברים אמורים לגבי המרכז המדעי, הנתבעת 1 היתה מעוניינת בגיוס עובדים בעלי תארים אקדמיים בתחומים הרלוונטיים לעיסוקי המרכז, והשקיעה זמן ומשאבים רבים בבניית מסלול העסקה ארוך טווח עבורם, באמצעות מערך הדרכה ופיתוח אישי וארגוני, מעבר עובדים בין פרויקטים מגוונים, השתלמויות - לרבות השתלמויות בחו"ל, כנסים, הכשרות למיניהן ועוד. המרכז המדעי של הנתבעת 1 היה לשם דבר בעולם כולו, והוא מן המובילים בעולם בתחומי עיסוקו, לרבות בפטנטים, מחקר ופיתוח של נושאים הנמצאים בחזית הקידמה הטכנולוגית המהווים, בין היתר, גם סודות מקצועיים של הנתבעת.

יודגש כי, בשונה מהנתבעת 2, הנתבעת 1 הינה בעיקר חברה לאספקת שירותי מיחשוב וחברת שיווק של חומרה ותוכנה. מאז ומתמיד היה שוני מהותי בין התרבות הארגונית של המרכז המדעי (שהפך לימים לנתבעת 2) לבין זו של הנתבעת 1, בין היתר משום שעובדי המרכז המדעי, להבדיל מיתר עובדי הנתבעת 1, הינם עובדי מחקר ופיתוח, העוסקים בטיפוח קשרים עם האקדמיה, מתן הרצאות, השתתפות בכנסים, כתיבת מאמרים אקדמיים ועיסוק בפיתוח פטנטים. כפועל יוצא מכך גם תנאי ההעסקה היו שונים ואף היה שוני במיקום הפיזי: כמעט כל עובדי הנתבעת 1 עבדו בתל-אביב, בעוד עובדי המרכז המדעי (כיום - הנתבעת 2) היו ממוקמים בסמוך לאקדמיה, קרי בתחילה ליד הטכניון וברבות השנים העבירה הנתבעת 2 את עובדיה לאתרים הממוקמים ליד האוניברסיטאות בתל-אביב ובחיפה.

11. התובע מוציא מהקשרו את הביטוי "עבודה לכל החיים" ועושה בו שימוש זר. אין ולא היתה התחייבות משפטית כלפי אף עובד להעסקה עד גיל הפרישה. המונח "עבודה לכל החיים" משמעו שמדיניות החברה באותה עת היתה כי העובדים נקלטו בחברה כמועמדים להעסקה ארוכת טווח, לקידום לאורך השנים, וליציאה להשתלמויות על מנת להכשירם ולשפר את הידע שלהם. כל זאת, כמובן, בכפוף לביצועיהם. אין מדובר בהתחייבות להעסקת העובדים בכל תנאי עד לגיל הפרישה. עובדים שנמצא כי אינם מתאימים עוד לעבודה אצל הנתבעת סיימו את העסקתם אצלה ואכן במהלך השנים סיימו את העסקתם מאות עובדים אצל הנתבעת והיתה תחלופה של כח אדם.

12. סעיף 5 לכתב התביעה אינו מוכחש.

13. מוכחש סעיף 6 לכתב התביעה ככל שאינו עולה בקנה אחד עם האמור לעיל. המשמעות של "תעסוקה לכל החיים" הינה כמפורט לעיל, ואין משמעה שהנתבעת התחייבה להעסיק את מי מעובדיה עד גיל הפרישה או עד גיל אחר כלשהוא ולפיכך גם אין לה כל משמעות כספית בהקשר זה. ואמנם בפועל עובדים של הנתבעת סיימו את עבודתם זמן רב לפני גיל הפרישה, והתובע ידע זאת היטב לכל אורך שנות עבודתו.

14. סעיף 7 לכתב התביעה אינו מוכחש.

15. לסעיף 8 לכתב התביעה תטען הנתבעת כדלקמן:

נכון הוא שבשנת 1990 הפך המרכז המדעי של הנתבעת 1 לחברה עצמאית, וכיום זו הנתבעת 2. אכן הנתבעת 2 היתה מעבידתו היחידה של התובע משנת 1990 ואילך, כמו גם של יתר עובדי המרכז המדעי אשר עברו לעבוד אצל הנתבעת 2.

המכתב שקיבל התובע ביום 15.1.1990, נספח 4 לכתב התביעה, מדבר בעד עצמו, והפרשנות שנותן לו התובע בתביעתו הינה מסולפת. המכתב מבטיח לתובע כי מדיניות ההעסקה ותנאי ההעסקה, אשר חלו באותה עת על עובדי המרכז המדעי, לא ישתנו עקב המעבר. ברי כי אין במכתב זה כדי להבטיח לתובע זכויות שלא היו קיימות לו ערב המעבר.

הואיל ולא היתה לתובע שום זכות לפיצויי פיטורים מוגדלים ערב המעבר (כפי שיפורט להלן), ממילא גם לא צמחה לו זכות כזו מכח המכתב נספח 4 לכתב התביעה. כך לגבי התובע, כך גם לגבי יתר עובדי הנתבעת 1, ובמיוחד נכונים הדברים לגבי עובדי הנתבעת 2.

16. מוכחש סעיף 9 לכתב התביעה. התובע חוזר ומסלף את משמעות הביטוי "העסקה לכל החיים". אף עובד של הנתבעות לא החזיק בחוזה המבטיח לו העסקה עד גיל הפרישה או חוזה אחר כלשהוא לתקופה קצובה כלשהיא. נכון הוא שבמשך השנים סיימה יבמ העולמית, ברתבי העולם, כמו גם בישראל, את העסקתם של עובדים רבים בגין צמצומים, והעסקתם של עובדים רבים אחרים הסתיימה גם שלא בשל צמצומים אלא על רקע חוסר התאמתם לתפקיד או ביצועים לא מספקים בעבודה.

17. היו עובדים של הנתבעת 1 שקיבלו מענק פרישה מוסכם עם סיום עבודתם והיו שלא קיבלו. לא היתה שום מחוייבות של הנתבעת 1 לשלם לאיש מעובדיה מענק כאמור והנתבעת 1 נהגה מאז ומעולם בנושא זה לפי שיקול דעתה ולפי ראות עיניה, כאשר כל מקרה נבחן לגופו, וללא שהיתה מוטלת על הנתבעת 1 חובה כלשהיא לתת מענק מעין זה. מקום שהנתבעת 1 רצתה לעודד עובדים לסיים עבודתם, היתה עושה זאת במקרים מסויימים באמצעות תשלום מענק פרישה מוסכם. מקום שעובד סיים עבודתו בנסיבות אחרות, לא היה מקבל מענק פרישה. היו גם מקרים שעובדים ביקשו לפרוש ולקבל מענק פרישה אך הנתבעת 1 סרבה לכך משום שהיתה מעוניינת בהמשך העסקתם. גם עובדים אלה לא קיבלו מענק פרישה.

מעולם לא נוצר נוהג אצל הנתבעת 1 של תשלום מענק פרישה כלשהו או "פיצויי פיטורים מוגדלים". הכל נתון היה לשיקול דעתה המוחלט של הנתבעת 1, ולסיכום אישי בין הנתבעת 1 לבין כל עובד שהוחלט מסיבה זו או אחרת, לשלם לו מענק פרישה כאמור, וזאת שוב מבלי שהיתה חלה על הנתבעת 1 חובה כלשהי לעשות כן.

18. **ודוק: גם במקרים בהם שולמו מענקי פרישה מוסכמים, המדובר היה אך ורק בעובדי הנתבעת 1 שאינם עובדי המרכז המדעי.**

אשר לעובדי המרכז המדעי, אשר לימים הפך לחברה עצמאית, היא הנתבעת 2: עובדים שסיימו עבודתם בנתבעת 2 (ולפני כן - במרכז המדעי) לא קיבלו מעולם פיצויי פיטורים מוגדלים. עובדי הנתבעת 2 היו עובדים שהנתבעת השקיעה בהם רבות, הן במערך הדרכה מפותח, הן בתנאי העסקה אטרקטיביים הכוללים אופציות ושכר גבוה ותחרותי, הן בתכניות רווחה ייחודיות והן בהשתלמויות בארץ ובח"ל, ולא עודדה איש מהם לסיים עבודתו. תשלום מענקי פרישה או "פיצויי פיטורים מוגדלים" מנוגד חזיתית למדיניות הנתבעת בנוגע לעובדי הנתבעת 2, והיא אמנם לא נהגה כך. זה היה המצב ערב המעבר של המרכז המדעי לנתבעת 2 וזה היה המצב לאחר המעבר. מכאן שהמכתב נספח 4 לכתב התביעה, היוצר המשכיות בזכויותיו של התובע, אינו מקנה לו זכות למענק פרישה או ל"פיצויי פיטורים מוגדלים" בכל מקרה.

19. הנה כי כן, לא היה קיים מעולם נוהג כלשהוא אצל הנתבעת 1 לתשלום מענק פרישה או "פיצויי פיטורים מוגדלים" וככל ששולמו מענקי פרישה מוסכמים (לעובדים מסויימים של הנתבעת 1 בלבד), הרי הדבר נעשה באופן אישי ולפי סיכום ספציפי עם העובד שסיים עבודתו. כאמור, במרכז המדעי (לימים - הנתבעת 2) לא שולמו פיצויי פיטורים מוגדלים כלל. מכאן שאין התובע, בהיותו עובד הנתבעת 2, יכול לטעון לזכות כלשהיא לפיצויים מוגדלים מכח נוהג ואינו יכול להסתמך על המצב המשפטי ששרר ערב המעבר של עובדי המרכז המדעי לנתבעת 2, ואף לא אחריו, פשיטא משום שלפי אותו מצב משפטי לא היתה שום זכות שכזו.

20. מוכחשים סעיפים 10-12 לכתב התביעה מחוסר רלוונטיות מוחלט לתביעה. התובע אינו עותר לסעד כלשהוא בגין הליך סיום העסקתו או בשל נסיבות סיום העסקתו, ואין כל נפקות לאמור בסעיפים הנ"ל.

בקליפת אגוז תבהיר הנתבעת כי סיום העסקתו של התובע לא נעשה באופן שרירותי, אלא התבסס על תפקודו הנמוך, יחסי האנוש הגרועים שלו, ביצועיו הלקויים ותפוקתו הירודה. דברים אלה נאמרו לתובע מספר פעמים, לרבות בשימוע שנעשה לו, והוא הגיב לטענות אלה לגופן. כל טענות התובע ביחס להליך סיום העסקתו ונימוקי סיום העסקתו הינן חסרות כל ממש. כאמור הדברים נטענים מעבר לנדרש, שכן התובע אינו עותר לסעד כלשהו בגין הליך סיום העסקתו.

21. מוכחשים סעיפים 13-16 לכתב התביעה.

התובע קיבל אחזקת רכב אמיתית שהיתה מותנית בהצהרתו על בעלות ברכב והיותו בעל רשיון נהיגה. דוגמא להצהרה על בעלות ברכב מצורפת כנספת א' לכתב הגנה זה.

התובע השתמש ברכבו הפרטי לצורך נסיעות מהבית לעבודה וחזרה, וקיבל מהנתבעת אחזקת רכב בהתאם לכך.

אחזקת הרכב כיסתה את ההוצאות הקבועות הכרוכות באחזקת הרכב, לרבות ביטוח ורישוי.

22. נכון הוא שכאשר היו לתובע הוצאות בגין נסיעות בתפקיד, מעבר לנסיעות הנ"ל, היה מקבל החזר בגין הוצאות משתנות בלבד (דלק ותיקונים), מעבר לתשלום ההוצאות הקבועות, קרי התשלום בגין אחזקת רכב. כל התשלומים הנ"ל הינם תוספת לשכר ואינם מהווים בשום מקרה חלק מהשכר הקובע לצורך חישוב פיצויי פיטורים.

23. טענת התובע כאילו הודתה הנתבעת בטענותיו בעניין זה מלמדת על כושר קריאה לקוי של האמור במכתבי הנתבעת. להד"ם. הנתבעת לא הודתה מעולם בטענות התובע ואין להן שחר.

24. התייחסותו של התובע לצו ההרחבה לגבי הוצאות נסיעה אף היא אינה ממין העניין. אחזקת רכב הינה רכיב שהוכר בפסיקת בתי הדין לעבודה כתוספת לשכר, והיא כוללת ממילא גם את החזר בגין הנסיעות מהבית לעבודה ובחזרה. העובדה שאחזקת רכב עולה על החזר הקובע בצו אינה הופכת אותה לפיקטיבית ומדובר במושכלות יסוד.

העובדה שאחזקת רכב שולמה גם בעת העדרות אינה מעלה ואינה מורידה. המדובר בהחזר הוצאות קבועות הנגרמות בגין השנה כולה (כגון בלאי, ביטוח ורישוי) וההחזר נעשה באופן חודשי אחיד לאורך כל השנה, בגין אותה שנה.

25. לענין פסקי הדין המוזכרים על ידי התובע בסעיף 17 לכתב התביעה, הרי - בכל הכבוד - אין הם משנים מההלכה הפסוקה ואין בהם כדי ללמד דבר וחצי דבר על זכויותיו של התובע. כאמור לעיל, רכיב אחזקת הרכב ששולם לתובע היה תוספת לשכרו ואין שום בסיס לטענות התובע.

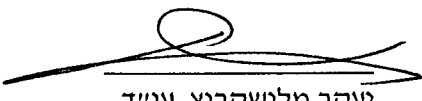
26. לסעיף 18 לכתב התביעה תטען הנתבעת כי תשלום מדורג של אחזקת רכב, בהתאם לדרגתו של העובד המקבל את התוספת, אינו הופך אותה לפיקטיבית והפסיקה על כך ברורה וחד משמעית.

27. מוכחש סעיף 19 לכתב התביעה. הנתבעת חוזרת על כל האמור לעיל בכתב ההגנה.
28. מוכחש סעיף 20 לכתב התביעה. מוכחשת עצם הזכאות ומוכחשים כל הסכומים הנתבעים ודרך חישובם. הנתבעת חוזרת על כל האמור לעיל בכתב ההגנה.
29. מוכחש סעיף 21 לכתב התביעה. נכון הוא שמנהל המחלקה של התובע סבר כי התובע אינו מתאים עוד לעבודה באותה מחלקה, מטעמים הנוגעים לתפקודו של התובע, ליחסי האנוש שלו ולביצועיו הלקויים. בנסיבות אלה הוצע לתובע לעבור לעבוד בצוות של פיתוח תוכנה. אין מדובר בעבודה של "תכנת זוטרי" כטענת התובע. התובע המשיך לקבל את שכרו הגבוה (כ-25,000 ש"ח ברוטו) גם לאחר המעבר לצוות החדש, היה מדורג בדרגה 8, שהיא דרגתם של מנהליו (!) ויש לתמוה על הצגת הדברים על ידיו.
30. לענין סעיף 22 לכתב התביעה הנתבעת אינה מכחישה כי אכן מדובר בציטוטים חלקיים של הוראות החוק. עם זאת תטען הנתבעת כי חוק שעות עבודה ומנוחה, התשי"א-1951 כלל אינו חל על התובע, הואיל והוא עבד אצל הנתבעת בתפקיד הדורש מידה מיוחדת של אמון אישי, ללא כל פיקוח על שעות עבודתו ולפיכך חלות בעניינו הוראות סעיף 30(א) לחוק.
31. מוכחשים סעיפים 23-24 לכתב התביעה. גב' שרה פורת לא אמרה מעולם לתובע או לעובד אחר בצוות כי מצופה ממנו לעבוד "לפחות 50% שעות נוספות" והמדובר בהמצאה פרי דמיונו של התובע.
- המדובר בצוות שעבד על פרויקט ואיש לא בדק את שעות עבודתם של עובדי הצוות, אף לא של התובע. התובע לא נדרש מעולם לחתום כרטיס בכניסתו וביציאתו. התובע היה אדון לזמנו. התובע יכול היה לצאת מהמשרד ולחזור אליו ואיש לא פיקח על כך ולא התעניין בכך. המבחן היחיד היה מבחן התוצאה. שעות העבודה היו בידי התובע, והוא קבע אותן על דעת עצמו. איש לא ביקש מהתובע לעבוד בשעות נוספות, והנתבעת נתנה בו וביתר חברי הצוות אמון מלא כי ינהלו את לוח הזמנים שלהם כך שהעבודה תתבצע וכי הפרוייקט יסתיים במועד.
- ואמנם, בפועל התובע לא עבד ברציפות משך כל יום העבודה, נטל לעצמו הפסקות ממושכות, היה יוצא מחדרו ונפגש עם חברים לעבודה לשיחות חברתיות, גולש באתרי אינטרנט שאינם קשורים לעבודה ועוד. אכן, התובע נהנה מכך שאין פיקוח על שעות עבודתו ועל ביצוע שוטף של העבודה בשעות הנוכחות שלו במקום העבודה, זאת משום שניתן בו האמון המיוחד האופייני לסוג העסקתו. נסיונו של התובע לאחוז בחבל בשני קצותיו ולטעון כיום כי יש לראות בו בדיעבד כמי שהחוק חל עליו, הינו נסיון שלא יצלח.
32. מוכחש סעיף 25 לכתב התביעה. נכון הוא כי קיימת בקרה אלקטרונית בדלת הכניסה לבנין המזהה את כרטיס העובד כדי לאפשר כניסתו, אך היא אינה משמשת לשם דווח נוכחות והנתונים ממנה אינם נאספים בצורה שיטתית וגם אינם נשמרים אצל הנתבעת. התובע ידע זאת היטב בתקופת עבודתו. אשר לפיקוח על הצוות בו עבד התובע, לא נעשתה מעולם ביקורת על שעות עבודתו, ומנהלת הצוות כלל לא התעניינה בשעות עבודתו של התובע ולא פיקחה על זמנו של התובע. כאמור לעיל, התובע היה אדון לזמנו, והנתבעת התעניינה אך ורק בעמידתו של התובע ביעדים שנקבעו לו ולצוותו.

33. מוכחש סעיף 26 לכתב התביעה. התובע אינו זכאי לתשלום כלשהו בגין שעות נוספות וממילא אין שום רבותא ברישומים שערך או לא ערך. אין בידי הנתבעת רישומים כלשהם של שעות עבודתו של התובע, משום שלא נוהל רישום שכזה לאור מתכונת העבודה של התובע כמתואר לעיל.
34. מוכחש סעיף 27 לכתב התביעה. רישומיו של התובע אינם מעלים ואינם מורידים משום שממילא אין הוא זכאי לגמול בגין עבודה בשעות נוספות. מכל מקום הנתבעת כופרת בכל רישומיו של התובע.
- לחילופין ולמען הזהירות בלבד תטען הנתבעת כי רישומיו של התובע הינם שגויים, חסרי כל ממש ומנוגדים לדין ואין לסמוך עליהם כלל.
35. מוכחשים סעיפים 28-29 לכתב התביעה. הנתבעת חוזרת על האמור לעיל בכתב ההגנה. אין ולא היתה מדיניות של הנתבעת לשלם פיצויי פיטורים מוגדלים לכל עובד מפוטר, וחלק גדול מהעובדים המפוטרים לא קיבלו מענקי פרישה כלל. תשלומים בגין סיום עבודה נעשו, אם בכלל, על פי סיכום אישי עם כל עובד ועובד באופן ספציפי, בהסכם מיוחד עימו.
- אצל עובדי הנתבעת 2, שם עבד התובע לכל אורך עבודתו (גם לפני הקמתה, במסגרת המרכז המדעי) לא שולמו מעולם פיצויי פיטורים מוגדלים והיו מקרים בודדים בהם עובדים בנתבעת 2 קיבלו מענק הסתגלות חד-פעמי, כפי שהוצע לתובע (איש מעובדי הנתבעת 2 לא קיבל מענק גבוה יותר מזה שהוצע לתובע).
36. מוכחש סעיף 30 לכתב התביעה למעט העובדה שהוצע לתובע מענק חד פעמי עם סיום עבודתו בגובה של 6 משכורות חודשיות והתובע סרב לכך.
- אין שחר לטענת התובע כאילו הנתבעת משלמת "במקרים דומים לשל" מענקים גבוהים יותר. כאמור לעיל, אין שום נוהג לתשלום פיצויים מוגדלים בכלל, ובשיעור כלשהו בפרט, והכל נתון להחלטת הנתבעת וכפוף להסכמתה בכל מקרה ומקרה. במיוחד נכונים הדברים לגבי עובדי הנתבעת 2. יצויין כי שום עובד של הנתבעת 2 לא קיבל מעולם מענק הסתגלות גדול מזה שהוצע לתובע.
37. מוכחש סעיף 31 לכתב התביעה. התובע מסלף את האמור במכתב נספח 4 לכתב התביעה ונותן לו פרשנות מעוותת. כאמור, אין ולא היה נוהג לתשלום פיצויים מוגדלים אצל הנתבעות, קל וחומר אצל הנתבעת 2. אין בנספח 4 כדי ליצור זכויות חדשות, ומשעה שלא היתה זכות לפיצויים מוגדלים לעובדי הנתבעות בכלל ולעובדי המרכז המדעי בפרט, ערב כתיבת המכתב, ממילא אין זכות כזו גם לאחרי כתיבתו. טענות התובע על "הפרת הסכם שאין הדעת סובלת" הינן מילים ריקות מתוכן.
38. מוכחש סעיף 32 לכתב התביעה. אין לדעת על מה שותח התובע עם עובדים אחרים, ואין זה מחייב את הנתבעת כמובן. העובדה היא שאין ולא היה שום נוהג לתשלום פיצויים מוגדלים. נושא מענקי הפרישה הוסדר באופן אישי עם כל עובד שסיים עבודתו, ועובדים רבים לא קיבלו מענקי פרישה כלשהם.
39. מוכחש סעיף 33 לכתב התביעה. מוכחשת עצם הזכאות, מוכחשים הסכומים הנתבעים ודרך חישובם. הנתבעת חוזרת על כל האמור לעיל בכתב ההגנה.

40. מוכחש סעיף 34 לכתב התביעה על כל סעיפי המשנה שבו. התובע אינו זכאי לקבל רשימות כלשהן מן הנתבעת ותביעתו הינה תביעת סרק מוחלטת.
41. מוכחש סעיף 35 לכתב התביעה. התובע אינו זכאי לתשלום כלשהו מן הנתבעת, חוזה עבודתו לא הופר, לא קיים שום נהוג לשלם פיצויים מוגדלים. להד"ם.
42. מוכחש סעיף 36 לכתב התביעה. הנתבעת 1 לא היתה מעבידתו של התובע בתקופה הרלוונטית לתביעה ועל כן אין סמכות לדון בתביעתו כנגדה.
43. מוכחש סעיף 37 לכתב התביעה על כל סעיפיו הקטנים. מוכחשת עצם הזכאות ומוכחשים הסכומים הנתבעים ודרך חישובם. הנתבעת חוזרת על כל האמור לעיל בכתב ההגנה.
44. מוכחש סעיף 38 לכתב התביעה. הנתבעת חוזרת על כל האמור לעיל בכתב ההגנה.

אשר על כן מתבקש בית הדין הנכבד לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות המשפט לרבות שכ"ט עו"ד כולל מ.ע.מ ובצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק עליו.

יעקב מלישקביץ, עו"ד

נחום פינברג, עו"ד

ב"כ הנתבעת